

φευγαν πολλές φορές κανένα λαγό, καμιά μπεκάτσα απ' αυτές της νυκτερινές εκδρομές του.

Μια νύχτα ο Μιλόρδος ειπε στο Μπαρζώ :

— Γιατί να μην έρθης στο καρτέρι μαζί μου ;

Και ο Μπαρζώ του άποκρίθηκε :

— Στο καρτέρι !.. Μά εμμοι χωροφύλακας !

— Χωροφύλακας, έου !.. Σάν ήσουν χωροφύλακας, θά βρισκόσουν τώρα εδώ ; Πάμε, θάρηης ;..

‘Ο Μπαρζώ κούνησε το κεφάλι, έξυσε τη μύτη :

— Στο καρτέρι !.. Στο καρτέρι !.. Τέλος πάντων !..

— Άϊντε, πάμε, Μπαρζώ !..

Και ξεκίνησαν. Ήταν μια νύχτα με φεγγάρι. ‘Ο Μιλόρδος και ο Μπαρζώ προχώρησαν μέσα στο δάσος.

— Καλά, ειπε σιγανά ο Μιλόρδος... ‘Ας σταματήσουμε. Σύ, ξεπλώσου πίσω από κεινο το δένδρο. Τα μάτια σου ανοιχτά και το νου σου μη φερνιστιής.

‘Ο Μπαρζώ δέν έδωσε άπάντησι. Ξαπλώθηκε πίσω από το δένδρο. Μακρνα ή άλεπού που κυνηγούσε έβγαλε φωνές.

Είχεν ένα τέταρτο που περίμενεν, ο ένας κοντά στο δέντρο, κρατώντας το όπλο του έτοιμο. Ανο λαγοί διάβαιναν άργά στο άνοιχτό μέρος του δάσους.

— Μη ρίξης, ειπε ο Μιλόρδος... Μόνο ζαρκάδια ή έλάφια !

Και έξαφνα, στο έδαφος, σάλπισε ένας ίσμιος· ύστερα ξεφανερώθηκε ένας άνθρωπος έμπρός τους.

— ‘Α ! σάς τσάκωσα ! τους φώναξε κανάγηδες !

— Ένα τουφρεκι γυάλισε στα χέρια του, μια πλάκα έλαμπε στ’ στήθος του. ‘Ο Μπαρζώ σηκώθηκε σάν τρελλός, έφυγε τρέχοντας, σκυρτός, προσπαθώντας να κρυβεται πίσω από τα δέντρα.

— Μη φεύγεις, τον φεβήρισε ο άνθρωπος, γιατί θά σου ρίξω.

‘Ο Μπαρζώ έφευγε άδιάκοπα... ‘Ενας πυροβολισμός άνηχησε και ο Μπαρζώ ησθάνησα να του έμαστιγώσαν το μπράτσο, που έπεσε νεκρωμένο.

‘Αλλά στη στιγμή συλλογίστηκε και υπελόγησε :

— Αυτός ο άνθρωπος, άσφαλώς, με άνεγνώρισε... ‘Αν δέν με σκοτώση με το δεύτερο βόλι, θά με καταδώση... Θα με παραπέμψουν στο στρατοδικείο... Είμαι χαμένος.

Σταμάτησε.

— Καλό, ειπε.. Μη ρίξης... Παραδίδομαι.

Και σιμώοντας στον άνθρωπο, ο Μπαρζώ του άδειασε το όπλο του στο στήθος. ‘Εκείνος στριφώγρισε, άπλωσε τα χέρια και έπεσε νεκρός.

‘Ο Μιλόρδος ήταν κρυμμένος πίσω από τα χαμόκλαδα... Έβγαλε άργά το κεφάλι και, με φωνή που έτρεμε ειπε :

— Ήταν ο άγροφύλακας, ξέρεις... ‘Εμεινε στον τόπο, τουλάχιστον;

— Πήγαινε να ιδής, σύ

— Έγώ ;

— Ναί, σύ... ‘Εγώ δέν τολμώ... Είμαι και πληγωμένος· μουσπασε το χέρι αυτό το κτήνος !

Με τα τέσσαρα σι λώκος, ο Μιλόρδος σίμωσε στο πτώμα, έκυψε πάνω του ..

— Είπε τελειωμένος... ειπε. Τι θά τον κάνουμε ;... ‘Αχ καταράμενε λ παρζώ !

Και από ένστικτο λωποδυτικό, άρχισε να ψάχνη στις τσέπες του άγροφύλακος...

‘Ο Μπαρζώ κινάτζε το Μιλόρδο, με άμνηχανία, έχοντας το δεξί του χέρι στο κοντάκι του περιστρόφου του. Έξαφνα του άστραψε κι αυτό μια πιστολιά και τον ξάπλωσε κάτω...

Τη χαρναγή, ένα κάρσο που το όδηγούσε ένας χωριάτης κατέβαινε το Μεγάλο Δρόμο. ‘Ο Μπαρζώ έβράδιζε πίσω με τη στολή του ματωμένη, με το άριστερό του χέρι μέσα σ’ ένα ροματιστό μανδηλι κρεμασμένο από το λαιμό. Στο βάθος του κάρσου κάτω από ένα χονδρόπανο, διεκρίνοντο τα κορμιά των δύο πτωμάτων. Οι πόρτες άνοιγαν. Οι άνθρωποι, που μόλις ζύπνησαν, έβγαιναν από τα σπίτια τους, και οι άνδρες μισοντυμένοι, οι γυναίκες με το μισοφόρι, άρχισαν ν’ ακολουθούν το πένθιμο κάρσο, κατατρομ γμένοι..

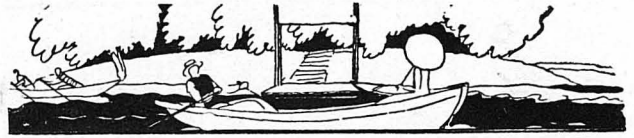
Είδα κοντά στη Χωροφυλακή πλήθος κόσμου, και έπληθιασα.

— .. Τότε, έλεγε ο Μπαρζώ, έτρεξα στο μέρος που άκούστηκε ο πυροβολισμός... Και τί βλέπω ;.. Το Μυλόρδο σκυμμένο επάνω από έναν άνθρωπο νεκρό που τον έφαγνε !.. Παραδώσου ! τυφ φονιάζω... Μά ο Μυλόρδος παίρνει το όπλο του δασοφύλακα και με σημαδεύει... Χυμώ επάνω του... Ρίχνει και με βρίσκει στο άριστερό μπράτσο... καλά... Τότε τραβώ το περιστρόφο, μπάμ... Και ο Μυλόρδος, σοβάστηκε νεκρός... Τότε πάω κοντά στον άγροφύλακα... ‘Ηταν σκοτωμένος ο φτωχός... ‘Εμένα μουσπασε το χέρι.. Μικροδουλειές !.. Τότε, πήγα και ζήτησα από τον κύρ Ντρούε να μου δώση τη συνδρομή του.

— Το Μπαρζώ ! μουρμούρισε κάποιος μέσα στο πλήθος.

— ‘Αλλά το ειπε μ’ ένα ύφος σοβαρό—όχι με γέλυτα όπως άλλοτε—μ’ ένα ύφος θαυμασμού για τον ήρωα.

Τρεις μήνες άργότερα, ο Μπαρζώ άπεστρατεύσε... Τούδωσαν και παράσημο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Οι Μπουκλές της.

Με κινάτζε με περιφάνεια· μα τί θαυμάσιες ματιές ! Και τί κορμωστασιά λεπτή κι όλόρθια ! ‘Ω λόγες ίσιες και σκληρές, λυγίστε από την ταραχή, λυγίστε απ’ την ντροπή σας !

Προχωρεί ! Νά τη ! Νά τα μάγουλά της—τά δροσάτα ρόδα των μάγουλων της ! ‘Εγώ γνωρίζω τη γλύκα τους κι’ όλη τους ή δροσιά ! Νά, ή μαύρες μποικλές των μαλλιών της κουλουριάζονται σά φιδια άπάνω στο μέτωπό της το άγνό Είνε τα φτερά της νύχτας που άναπαύονται άπάνω στη γαλήνη της αύγης !

Κόρες στο λιβάδι.

Λαμποκοπή, λαμποκοπή όλο το λιβάδι ! Και λαμποκοπή από της κόρες με τη μυροβόλα σάρκα, από της κόρες της άγνης και πάλλευκες, που πληλούνε άπάνω στις βραγιές Και το λιβάδι άνατριγιάει και τρέμει από ήδονή.

‘Ορατές κόρες, υπερφουσιές ! Κορμωστασιά λεπτή και λιγερή. Περατριά χαμαρωτή κι’ άρμονική ! Και το λιβάδι άνατριγιάζει και τρέμει από ήδονή.

Τα μαλλιά λυτά, πέφτουν στο λαιμό τους σάν τα σταφύλια από το κλίμα. Ξανθές ή μελαγχρονές—σταφύλια ξανθά, σταφύλια μαύρα ! ‘Ω μαλλιά ! Κόρες θελκτικές,—ώ γήσσες ! Και τα μάτια σας ! ‘Η γοητεία των ματιών σας, οι σαίτες των ματιών σας είνε ο θάνατός μου !

Κύττα το λαμποκόπημα των άσημένιων τους πλευρών, και θά δής τ’ όλόγιο φεγγάρι να παρουσιάζεται μπρός στα μάτια σου τα θαμπαμένα.

Κύττα τη στοργυλλάδα των εύλογημένων τους γοφών και θά δής στον ούρανο δυο μουσφεγγαρά, το ένα πλάί στ’ άλλο.

‘Απελιόσι.

‘Αν έχασα τη σταθερότητά μου και το κουράγιο μου, το λάθος μου είνε έλαφρό, άφου με γέλασε ή σκληρή και με πρόδωσε άπανα.

‘Ελευθερώστε με, καλοί μου φίλοι, από τον πόνο μου, από τον πόνο της άγάπης που μ’ έκανε να χάσω τη δύναμή μου και την εύθυμί μου !

Δέτε πως ή καρδιά μου χάθηκε στον ώκεανό της άγάπης, χάθηκε και έλωσε. Χάθηκε και κατεστράφηκε, και δέν ξέρω πιά σε ποιόν ν’ άπευθίνω την κραυγή της άπελιόσιας μου.

Οι θησαυροί της

Βαριοί οι γοφοί, όλοστρόγγυλοι και πάλλον κι’ άναπάλλον Κορμιά εύστοφο σάν το άδράχτι ! Στήθια άπαλά, λεία και ροδόχουσα.

Κλείνετε μέσα σου, ώ ώραία, όλους τους θησαυρούς σου ! Μά έχω μάτια διαπεραστικά που βλέπουν μέσα από κάθε πυκνόν πέπλο, από κάθε πυκνόν ίσιου...

Οι σκλάβοι της άγάπης σου.

‘Ω λυτρεμένη μου σκληρή, τάχα να ξέρης πόσα είνε ως τώρα τα θήματα των ματιών σου ;

‘Εχεις λογαριάσει της σαίτες που πετιούνται απ’ της ματιές σου και που κάνουν να χύνεται όλο το αίμα της καρδιάς ;

Μά εύτυχιμένες και τρισευτυχιμένες οι καρδιές που ύποφέρουν έξ αιτίας των ματιών σου ! Και χίλιες φορές εύτυχιμένοι οι σκλάβοι της άγάπης σου !

Σκληρές Δοκιμασίες.

Το ποιό του χωρισμού είνε μεγάλη πίκρα. ‘Υπόρχει ακόμα τρόπος να ύπομονευθώ ; Τρία πράγματα μου δόθηκαν για να διαλέξω : ή άπομάκρυνσι, ο χωρισμός, κι’ ή έγκατάλειψις—τρία πράγματα γεμάτα τρόμο.

Πώς μπορώ να διαλέξω, έγώ που έχω λυώσει απ’ την άγάπη για ένα πλάσμα ώραίο που μ’ έχει κατακτήσει και με βίβει τώρα σε τόσο σκληρές δοκιμασίες ;

‘Η ζωντανή όμορφιά.

Κανείς δέν άποφεύγει, φίλε, το πεπρωμένο, είτε κρυφό είνε είτε φανερό, είτε έχει χαμόγελο γλυκό ή μούτρο κατσουφιασμένο. Ασημόνα, λοιπόν, όλα, ώ φίλε, και :

Πίνε απ’ την πηγή της ‘Ομορφιάς, άν μορής, κι’ απ’ την πηγή της Ζωής. ‘Εγώ είμαι ή ζωντανή όμορφιά που κανένας γιός της γής δέ θά μπορούσε να κινάτζε με άδιαφορία.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

